

ἀπ' ἐκείνους ποὺ ἔσυρεις. Ορίστε τί λέει τὸ γράμμα: «Σοῦ ἀναγγέλλω δὲ καὶ τὴν Δημόκριτον τοῦ χαλβᾶ». Τ' ἄκαστος; — τ' ἄκαστα πεῖ.

— Κρίμας, κύρι Ζήσο! τοῦ ἔαναλεις δὲ Δημόκριτος δὲ μεσίτης σκότωσες στὸ ξύλο τὸν ἀνθρώπον ἀδικα. Θὰ κάμης καλά νὰ γράψῃς τοῦ μουστερῆ σου νὰ κοιτάξῃ πάλε τὸ δασκαλῖνο του, γιὰ νὰ μὴ μολένῃ τὸ ἐμπόριο μὲ σκολαστικές καὶ νερόδραστες λέξεις.

— Μὰ τί φιλοσοφίες εἰν' αὐτὲς ποὺ μ' ἀραιδιάζεις, βρέ δὲδερφὲ Δημόκριτό; ἑγὼ γχνων εἰκοσιεξην γροσάκια καὶ μισό καὶ ντροπιάστηκα καὶ σ' ἔνα ἀπὸ τοὺς καλύτερους μουστερῆδες μου, καὶ τοῦ λόγου σου κάθεσαι καὶ παρχιμιλεῖς;

— Κύρι Ζήσο μου, δὲν εἶναι ἔτοι ποὺ τὸ καταλαβεῖς, τοῦ ἔαναλεις δὲ Δημόκριτος δὲ μεσίτης. Αὐτὸς τό: Σοῦ ἀναγγέλλω τὴν λῆψιν τοῦ χαλβᾶ, δὲ θὰ πῆ πώς δὲ χαλβᾶς ἔλειπε, ἀλλὰ πῶς τὸν ἔλαβε. Βέβαια ἔλειπε κατίτης μέστος σ' αὐτὸν τὴν ἴστορια, μὰς ἔκεινο ποὺ ἔλειπε δὲν εἶναι δὲ χαλβᾶς, παρὰ τὸ μυαλό του δάσκαλου.

— Ετσι εἶναι, κύρι Ζήσο, τὸν βεβχιόνου καὶ δύο τρεῖς ἀλλοι ἀπὸ γύρω, καὶ δὲ κύρι Ζήσος ἔκοψε πιὰ τὴν ρόρα του καὶ ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιγτό.

— Αμ τότες, λέει, δὲν πὰν στὸ διάστολο κι αὐτοὶ καὶ τὰ γράμματά τους;

— Στὸ διάστολο, τ' ἀπαντοῦν, πάμε ἔμεις, ποὺ στέλνουμε τὰ παιδιά μας στὸ σκολεῖο νὰ γένουν ἀνθρώποι, καὶ μὲ τὶς φευτοελληνικούρες γένουνται έσανα. καὶ δὲ νογούν νὰ γοιράσουν δύο βωδιῶν ἀχερο.

Καὶ τώρα, κύριε Νομιμᾶ, τὶ χρωστοῦσας ἔγιο, ἔνας φραελλίτης καὶ φουκαρᾶς ἀνθρώπος, νὰ μὲ ρημάζῃ στὸ ξύλο δὲ κύρι Ζήσος, καὶ νὰ μέινω δεκαπέντε μέρες στὸ κρεβῆτα; Γίνε κριτής καὶ κρίνε, καὶ πές μου τὶ θέκαμνες ἡνὶ εἴσουν τοῦ λόγου σου στὴ θίση μου.

Σὲ προσκυνῶ, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ συμπαθήσῃς ποὺ τὴ πονοκεφάλησσα.

Ροδοστὸ 20 τοῦ Φλεβάρη 1907.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΜΑΝΕΤΣΗΣ

Ρουμελιώτης
δοῦλος Σας

ΣΤΟ ΜΙΣΤΡΙΩΤΗ

(Ποὺ τέλειωσε τὸ σοφύ του λόγο μὲ στίχους τοῦ Σολωμοῦ μας)

«Οἱ δασκάλοι) καράκοι, δῆλοι καράκοι ἀληθινοὶ, καὶ χειρότεροι ἀπὸ τὸν κόρακα, δῆλοι ἐργῆσε τὸ ξύλο δὲ κύρι Ζήσος, καὶ ἐθερέφτουν ἀπὸ τὰ λείψατα, ἀπὸ τὰ σήκαστα διαταράσσοντα τὸν Κέφαλον.

ΣΟΛΩΜΟΣ—Διάλογος

Τὸ Σολωμὸν φές ἄγγεις; στὰ γείσια τὰ ἔθνικά σου,
— Μέσοι στὰ γείδοι ράγκακια τὶ θέλει δὲ ἀπόρος κρήνος; —
Μὰ δὲν ζάλεψες γιὰ μαλλιάρια, σεῦ λίμνης ἔμεις: Βουβίσου
Τὶ είσαι ἔνας ἄπ' τοὺς κόρακος, δῆλος σᾶς εἶπε 'Εκεῖνος.

ΠΡΟΔΟΤΗΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

J. P S I C H A R I A propos du «Weberspiegel. Στὴ Byzantinische Zeitschrift. Τόμ. XVII (1907) σ. 156—167 καὶ σὲ ξεχωριστὸ Sonder—Abdruck.

Τὸ νέο αὐτὸ μελέτην τοῦ Διοκλήλου είναι πο-

λύτιμο γιὰ τὴν κριτικὴ ἀποκατάσταση τοῦ «Συναξαρίου τῶν εὐγενικῶν γυναικῶν καὶ τιμιωτάτων ἀρχόντων», ἐνοῦ περίεργου δημοτικοῦ κειμένου σὲ στίχους, ποὺ γράφτηκε πιθανότατα στὴν Κρήτη τὸν ΙΧ' αἰώνα καὶ τὸ τύπωσε πρόπερος δὲ Krummbacher. Ό κ. Ψυχάρης κάνει διάφορες παρατήρησες στὰ λεγτικά, στὰ φωνητικά καὶ στὰ μέτρα τοῦ ποιημάτου δείχνοντας παντοῦ τὴν πολυμάθεια καὶ τὴν κρίση κείνη, ποὺ κάθε φορὰ τὸν ξεχωρίζει. Παρατήρησες σκετικές μὲ τὸ ὅδιο κείμενο δημοσιεύει καὶ ἑγὼ στὴν Ἐπειγοῖδα τοῦ Παρνασσοῦ (Τόμ. Θ', 1906, σ. 133 καὶ ἕ.) καὶ σὲ ξεχωριστὸ φυλλαδάκι. Γλήγορα πιστεύω νὰ δημοσιεύω κι ἀλλὰ παρατήρησα μου στὸ ὅδιο κείμενο, καὶ τότε θὰ μοῦ δοθεῖν ἀφορμές νὰ μιλήσω πλατειὰ κι ἀναλυτικὰ γιὰ τὴν καινούρια αὐτὴν ἱρυγασία τοῦ Δασκάλου.

ANNAΣ ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ: «Οπλισθρόμος ἐπὶ Αττικοῦ συμβόλου». Extrait ἀπὸ τὴ Jouurnal International d' archéologie numismatique. Τόμ. IX (1906) σ. 6 [55—60].

Ἡ καλὴ κι ἀγχοπημένη μου συνδέλφισσα μῆς χαρίζει μιὰς ωραίας ἐργασία της, διδαχτικώτατη γιὰ μῆς καὶ πολὺ τιμητική γιὰ λόγου της. Κ' εἶναι ἡ ἐργασία της αὐτῆς ὥρας καὶ τιμητική γιατ' εἶναι γραμμένη μ' ὅλη τὴν ἐπιστημονικὴ ταξην καὶ τὴ μέθοδο τὴν πρεπούμενην, καὶ γιατὶ δείχνει ἀπ' ἀρχῆς ὡς τὸ τέλος ἔναν παρθενικὸν ἔφωτα πρὸς τὸν ἀρχαῖο βίο καὶ παρατηρησότατα μεγάλη γιὰ τὰ πράματα τῆς Τέχνης. Καὶ χαρέται κανεὶς καὶ καμαρώνει διεκδί-
ζοντας τὴν μικρὴν αὐτῆς, ἀλλὰ ἀξιόλογη μελέτη. Καὶ χαρέται περισσότερο σὰν συλλογιστὴ πῶς εἶναι τὸ πρῶτο ἐπιστημονικὸς δοκίμιο, ποὺ μὲ διαῦτο παρουσιάζεται ἡ ζειτια φιλόλογος. Τῆς ἐγχόρυκτες λοιπὸν γλήγορα νῦχουμε κι ἀλλὰ πολλὰ καὶ καλύτερα ἐργα της. Θὰ μῆς ἐπιτρέψῃ δύως σύγκαιρα καὶ κάτι τι ἀλλο νὰ τῆς εὐχηθεῖμε. Δηλαδὴ τὰ νέα της ἐργα νὰ τὰ χρησύμε γραμμένα στὴ ζωντανὴ κι ἀληθινὴ, στὴν ἔθνικὴ μας τὴ γλῶσσα, ποὺ τόσο ωραῖα κιόλας τὴν ξέρει τὸ πολύτιμην ἑριλενάδα. Γιατὶ φαντάζουμε πῶς θήναι πολὺ ἀδικος πρᾶμα νὰ ἐπιμήνῃ στὴ μούχλα τῆς δασκάλικης, τῆς χυδαίας, γλώσσας αὐτῆς, πῶς ἡ καρδιά της είναι παντοτεινὴ γιατὶ καὶ σκέψη της ὅλο δροσιά.

ΝΙΚΟΣ Α. ΒΕΗΣ

ΕΕΝΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Στὸν τελευταῖο τόμο τῆς «Nuova Rassegna» ὁ γνωστὸς νεοελληνιστὴς Πίος Τσιούτης, μεταχρέει ἐν τῷ της «Γλωσσικὴ Αὐτοτελείαρχη» τοῦ συνεργάτη μας Παύλου Νιρβάνα, μ' ἑνὸ μικρὸ πρόλογο γιὰ τὸ γλωσσικὸν μας ζήτημα. Μεταχρέει ἵσμα κάμπος ποιήματα τοῦ Χριστόπουλου, ἑνὸ καράτι ἀπ' τὸν «Ορφεο τοῦ Μαρκορᾶ κι ἀφιρύνει δύο θερμοτεκτές ἐλεγεισκές τεῖλες γιὰ τὸν ἀληθημέντο τύλο μας Ζουφρᾶ.

— Στὸν ἕδιο τόμο δὲ Ιταλὸς λόγιος βιβλιογράφης τὸ τελευταῖο τύλο τῆς «Νουβέλης» καὶ κάνει δειχνιστὴ μνεῖα γιὰ τὴ ἀρθρα τοῦ Ψυχάρη, τοῦ Ηλαχύδη, τοῦ Νιρβάνα, καὶ π. Η «Nuova Rassegna», ἑπταὶ είναι γνωστὸ, σὲ κάθε της τόρο ἀρχερώνει: ἀρχετές σελίδες στὴ νεοελληνικὴ λογοτεχνία.

Ο.ΤΙ ΞΕΛΕΤΕ

— Τοι εἰκόνα τοῦ Κονεμένου ποὺ δημοσιεύουμε σύμφων είναι πλέον, ἀπὸ τὸ 1875, καθὼς τόχει γραμμένο κι δὲ ἕδες ἀποκάτου. «Αλλη, νέωτες δὲν υπάρχει.

— Οταν τοῦ ζητήσαμε στὸ 1903 τὴν εἰκόνα του γιὰ τὴν Πινακοθήκη τοῦ «Νουβέλη», εἴδου τι μᾶς ἀπάντησε: «Φωτογραφία μου είγει σηκώσει μιὰ στὴν Ηλίαρχη στὸν Ιανουάριον 1875,

ἄλλα δὲν είχα πάρει παχὺ μονγκά τὸ ἀντίτυπο, καὶ ἐπει τὸ δὲν μοῦ μένει κανένα. Ένα τὸν ζητήσαμε τῆς Πάτρας ἔχει ἐδῶ μιὰ θυγατέρα μου παντρεμένη. Αὐτὸς λειπόν τὸ ἀντίτυπο τὸ παλιρκο δηνεκέντο ἀπὸ τὴ θυγατέρα καὶ σᾶς τὸ στέλνω. Τῆς χρειάζεται ἐπιστή. Ήδει νὰ τὸ δώσεις σὲ θυγατέρο νά της κάνει μιὰ μεγάλη, είκονα μὲ τὰ κοντύκια».

— «Αρθρα τοῦ Κονεμένου καὶ ποιήματα ἔχουμε δημοσιεύεις στοὺς τόμους τοῦ 903 καὶ 904. Μερικὲς ἀρθρα του ἀνέδοτα βρίσκουνται τώρα στὶς ζέρια μας. «Ενα ἀπ' κύττα τὸ δημοσιεύουμε ὑπερέ' ἀπὸ δύο τρία φύλλα.

— Στήγη «Αγάπη τοῦ Σπιλιάρηου» ποὺ δημοσιεύεται στὸ περιστέριο φύλλο ἀπὸ τὸν Λαζαρίδην.

— Κάπι τηλεοπτικόν καὶ ξεναγείαντον μέσον μέσον της Κυριακούλης Μιχαρομιχλῆς στὴ Βουλή γιὰ τὶς ἀκλογές ποὺ δὲν πρέπει νὰ γίνουνται μεσα στὶς ἔκκλησίες, κι ἀμέσως βγήκαν οι φημέρες καὶ μᾶς πήραν τὸν ιερόντας τὸν πόλεμον τὸν λόγος τοῦ Κυριακούλη, εἰπόντας «ώραζος» καὶ παραχαρά.

— Αν δὲ Κυριακούλης δὲν εἶται φτωχὸς, μποροῦσε νὰ ὑπερίσσει κανεὶς ποὺ πλεύσεις γερά τὸν τύπο γιὰ νὰ κατέβαινε τὸν περιφέρειαν της Βασιλειας... νὰ επισκεφτεῖ τὴν Ελλάδα.

— Περίρροτον μέσον της Επειρινής γιὰ τὸν ἀντιποκριτικὸν πούλη η Μιστριώτης, έτσι τοῦ ζητήσαντον τὴ σάλα της «Επειρίας τῶν Φίλων τοῦ Λαζοῦ» γιὰ νὰ κάνουν τὸ πολιτικὸ μνημόσυνον τοῦ Λαζού, ἀποκρίθηκε: «Δέν μας ἀρχοῦν οι δημοτικιστικοὶ, ἔχουμε τώρα καὶ τὴν Φύρα τοῦ κοινωνισμοῦ».

— Κακὸς βραχυγάντες τοῦ κατιντησαν τοῦ φτωχοῦ οι δημοτικιστές. Νά τη πιμωρία ποὺ τοῦ ξέρει.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Α. Β. Τὸ Σαββατοδραδό γιὰ τὴν ώρα κατεχρήθηκε. Τόρα οι φίλοι μιζώνουνται στὸ χραρεῖο κίθε Κυριακή, τὴ πάπομεσήρος· ώστε ἐν ἔχεις καρέ, ἔχει καὶ λόγου του.

— κ. Αντιδημοκόπο. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ γίνει κουβέντα, καὶ τόσο μεγάλη μάλιστα, γιὰ τὸ Φαεδούλη. Αν τὸν γράπωσε ἡ Αστυνομία στὸν Περάγια, δικάς της καὶ δικάς του λογαριασμούς. Ήμει